

ЮНАШКА СМЪРТЪ

Въстаницитѣ се криеха въ рѣдката горичка подѣ Веслецѣ. Седналъ на единъ голѣмъ камѣкъ настрана отѣ четата, войводата Христо Ботевъ мрачно се взираше въ далечината. Надѣ Милинѣ-камѣкъ се виеха ято грабливи птици. Вчера подѣ тоя голѣмъ връхъ четата бѣ оставила петтима убити юнаци. Надѣ тѣхъ се виеха птицитѣ сега.

Каточели мжката на войводата тежеше надѣ всички четници. Преди три дни, когато слѣзоха на козлодуйския брѣгъ и цѣлунаха земята, тѣ бѣха весели, бодри и засмѣни. Като крило на сивъ соколъ се вѣеше надѣ тѣхъ знамето и пѣснитѣ имъ ечаха далечъ подѣ синьото родно небе. Сега на всички между веждитѣ лежеше дълбока брѣчка, устнитѣ бѣха свити и само здраво стиснатитѣ пушки показваха безстрашие и решителность.

Още отѣ Козлодуй четата започна да унива. Не че се бѣха уплашили въстаницитѣ, не че имъ бѣ домилѣлъ живота. Не това. Тѣ видѣха страшната истина: народѣтъ не бѣше подготвенъ за възстание. Отѣ едно село тѣ поискаха две коли за да носятъ по-лесно барута и куршумитѣ. Не имъ дадоха. Отѣ друго село поискаха хлѣбъ. Казаха имъ да се махатъ, за да не ги предадатъ на турцитѣ.

Затова Ботевъ стоеше съ отпусната глава. Затова бѣха мрачни четницитѣ.

Зора се сипваше. Прекрасното майско утро разбуждаше природата. Въ китнитѣ букаци запѣха славеи. Ранобуденъ косъ засвири весела пѣсень. Вѣтърѣтъ затихна. Планинскитѣ поточета, каточели по силно зашумѣха и по-пѣргаво затичаха надолу изѣ засѣнчениитѣ долини. Бѣлитѣ пухкави